

Ewald Frank

3. 4. 2022, Krefeld Nemecko

Drahí bratia a sestry v Pánovi, veľmi, veľmi srdečne vás pozdravujem v mene Ježiša Krista. Sme vďační Pánovi, vďační za jeho Slovo, za jeho milosť, za jeho zaslúbenia, vďační za všetko, čo nám daroval.

Tento záver týždňa je pre mňa výnimočným sviatkom. Spomínam na 60 rokov dozadu, dokonca na 70 rokov dozadu, na všetko Božie vedenie. Dnes budeme mať mimoriadnu pobožnosť. Z dôvodu 60 výročia som zhrnul niekoľko vecí a brat Borg ich za chvíľu prečíta. A potom sa tomu budem stručne venovať. Aj keď dnes nebudeme odovzdávať jednotlivé pozdravy, nech všetci vo všetkých národoch a jazykoch vedia, že sme úzko spojení a že teraz ide o to, aby bol Pánu priviedený dobre pripravený ľud. Ide o posledné chvíle prípravy na návrat Ježiša Krista. Náš Pán dal všeobecný príkaz: „*Choďte do celého sveta a zvestujte evanjelium celému stvoreniu.*“ [Mk 16:15] A potom Pán dal poverenia, či už Petrovi, Jakobovi, Jánovi, Pavlovi a v našich časoch nášmu milovanému bratovi Branhamovi a na samý záver dal aj mne priame poverenie zvestovať jeho Slovo. Prosím, prijmite to dnes tak, ako to prichádza. Teraz prosím brata Alfreda Borga, aby prečítal, čo som pripravil.

Šesťdesiat rokov v službe Pánovi

Srdečne pozdravujem všetkých bratov a sestry v mene nášho Pána Ježiša Krista. Na úvod som zvolil slová Pavla, ktorý dostal priame povolanie a bol ustanovený do služby – 1. Tim. 1:12:

„Som vďačný tomu, ktorý ma posilnil, nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi, lebo ma pokladal za verného, keď ma ustanovil do svojej služby...“

Ako všetci viete, svoj život som posvätil Pánovi už v roku 1949 na letničnej konferencii v Hamburgu a zároveň som sa dozvedel o mimoriadnej službe brata Branhama. V roku 1955 som sa mohol zúčastniť jeho zhromaždení v Karlsruhe a počas prvého rozhovoru som ho spoznal osobne.

Presne po 60 rokoch sa teraz opäť vraciam k mimoriadnemu prežitiu z pondelka 2. apríla 1962. Hovorím pravdu pred Božou tvárou. Stalo sa to pred východom slnka. Pán prehovoril z pravej strany okna slová: **„Môj služobník, tvoj čas pre toto mesto sa čoskoro skončí. Pošlem ťa do iných miest zvestovať moje Slovo...“** Zdvihol som svoje ruky a povedal: „Pane, oni ma nebudú počúvať...“ Pán odpovedal: **„Môj služobník, prichádza čas, keď ťa budú počúvať. Zabezpečte sa pokrmom a potravinami, lebo sa blíži veľký hlad. Potom sa postavíš doprostred ľudu a budeš rozdávať pokrm...“**

V decembri 1962 som navštívil brata Branhama v Jeffersonville. Skrze Božie zjavenie zopakoval slovo za slovom v angličtine to, čo mi Pán 2. apríla prikázal v nemčine. Ako svedkovia boli prítomní bratia Fred Sothman a Banks Wood. Potom mi vysvetlil: „Pokrm, ktorý máš uskladniť, nie je pozemský pokrm, ako si si myslel, ale Slovo zasľúbené pre tento čas, ktoré je v kázňach nahraných na magnetofónových páskach. Počkaj však s jeho rozdávaním, kým nedostaneš zvyšok, ktorý k tomu patrí.“

Všetci vieme, že 11. júna 1933 bolo bratovi Branhamovi, zasľúbenému prorokovi [Mal 4:5], povedané: **„Ako bol Ján Krstiteľ poslaný pred prvým príchodom Krista, tak si aj ty poslaný s zvesťou, ktorá bude predchádzať druhému príchodu Krista.“** On sám opakovane zdôrazňoval: „Nie ja, ale zvesť bude predchádzať druhému príchodu Krista.“ Boh si ho použil na zjavenie všetkých tajomstiev a na uskladnenie duchovného pokrmu. 11. júna 1958 v Dallase v Texase mi na konci nášho rozhovoru povedal: „Brat Frank, ty sa s touto zvesťou vrátiš do Nemecka.“ Všetky jeho kázania nám boli pravidelne zasielané na páskach a v roku 1958 som ich začal prekladať.

Tak iste, ako mi Pán dal poverenie, tak iste som ho do najmenších jednotlivostí vykonával. Odtiaľto bolo po odchode brata Branhama Božie Slovo nesené do celého sveta. Na mojich misijných cestách som mal v jednom meste len dve, nanajvýš tri kázne a cestoval som do ďalšieho mesta.

Skrze miestnych bratov potom povstali lokálne zbory.

2. apríl 1962 bol dňom, keď mi Pán dal poverenie a ustanovil ma do svojej služby. V priebehu 60 rokov mi opakovane dával počuteľné pokyny týkajúce sa mojej služby. Chcem objasniť, že sa to nikdy nestalo v sne, ale vždy v bdelom stave. Môžem uviesť dni, miesta a hodiny, kedy sa to stalo. Tak aj ráno v nedeľu 19. septembra 1976 v Edmontone Pán prikazujúcim hlasom vyslovil tieto slová: „**Môj služobník, na základe Matúša 24:45-47 som ňa ustanovil, aby si rozdeľoval pokrm v pravý čas.**“ Každý, kto si prečíta toto biblické miesto, si všimne, že vo verši 47 stojí: „*ON [Pán] ho ustanoví nad celým svojím majetkom.*“ V našich časoch bola zjavená celá Božia rada ako nikdy predtým. Tak ako Pavol, aj ja môžem dosvedčiť: „... nezmeškal som zvestovať vám celú Božiu radu.“ [Sk 20:27] V mojich kázňach, brožúrach, knihách a obežníkoch som sa venoval každej biblickej téme.

V Matúšovi 24 náš Pán predpovedal nielen zničenie chrámu, rozptýlenie Izraela a v podobenstve o figovníku návrat izraelského ľudu do vlasti [v. 32]. Predpovedal aj to, čo sa má diať v konečnom čase, totiž vojny, hlad, epidémie, zemetrasenia a drahé časy. K tomu patrí aj verš 14: „*A táto spásna zvesť [evanjelium] o kráľovstve bude zvestovaná po celom svete na svedectvo všetkým národom a potom príde koniec*“, ako aj to, čo stojí napísané vo veršoch 45 až 47, teda kázanie Slova a rozdávanie duchovného pokrmu.

Skutočne ešte stále žijeme v biblických dňoch, v ktorých Pán sám poslal svojho služobníka a proroka so zvesťou a poveril ma zvestovať zjavené Slovo a podávať ďalej uskladnený pokrm – skrytú mannu. Služba, ktorú mi Pán dal, je priamo spojená so službou brata Branhama, tak ako bola služba Jozueho spojená so službou Mojžiša. Mojžiš vyviedol ľud z otroctva, ako to Pán Abrahámovi zaslúbil v 1. Moj. 15:13, a Jozue voviedol ľud do zaslúbenej zeme. Sme predsa deti zaslúbenia [Gal 4:28] a veríme tomu, čo je napísané v 2. Kor. 1:20: „... lebo v ňom je „áno“ na všetky Božie zaslúbenia; preto je v ňom uskutočnené aj „amen“, Bohu na slávu skrze nás.“ Veríme všetkým zaslúbeniam, ktoré nám Boh dal vo svojom Slove, a uvidíme a zažijeme ich naplnenie.

Dovoľte mi, aby som sa vyjadril jasne: Nejde o brata Branhamu ani o brata Franka, ale o zaslúbenia – Slovo pre tento čas. Koho si Boh vezme na určitú úlohu, rozhoduje On sám, a to tým skôr, ak

ide o povolanie priamo spojené s Božím plánom spásy. Pavol o žiadne povolanie neprosil, brat Branham o žiadne povolanie neprosil, ja som o žiadne povolanie neprosil. Ale Boh to tak od večnosti naplánoval, a tak sa to v našom čase stalo. Stále platí to, čo náš Pán povedal: „*Kto prijíma toho, koho som Ja poslal, mňa prijíma, a kto prijíma mňa, prijíma toho, ktorý ma poslal.*“ [Jn 13:20] Kto prechádza pomimo toho, čo Boh na základe svojho Slova koná, prechádza pomimo Boha presne ako všetci ostatní v denomináciách a buduje svoje vlastné kráľovstvo.

V roku 1962, keď mi Pán dal poverenie, som bol v 29. a teraz som v 89. roku života a s vďačnosťou hľadím späť na mnohé roky v jeho službe. Nesvedčím o sebe, dosvedčujem len pred Všemohúcim Bohom to, čo patrí k poslaniu a čo Pán vo všetkých krajinách zeme vykonal. Naveky platné evanjelium, zvesť spásy so všetkými biblickými učeniami bola zvestovaná po celom svete. Pán povedal: „... a potom príde koniec.“ My, ktorí veríme zvesti konečného času, sme dosvedčiť, že Boh nám zjavil všetky tajomstvá Slova o pláne spásy a všetko opäť napravil.

Prosím vás, aby ste si pozorne prečítali nasledujúce miesto Písma, ktoré sa vzťahuje aj na moju službu:

„... pre Cirkev, ktorej som sa ja stal služobníkom z dôvodu úradu správcu, ktorý mi Boh zveril kvôli vám, aby som dokonale odovzdal Božie Slovo, totiž tajomstvo, ktoré bolo od počiatku vekov a ľudských pokolení skryté, ale teraz bolo zjavené jeho svätým. Pretože Boh vám chce zjaviť akú plnosť slávy medzi pohanskými národmi toto tajomstvo v sebe skrýva. Toto bohatstvo spočíva v tom, že Kristus je vo vás ako nádej slávy.“ (Kol 1:25-27)

Boh to viedol tak, že vďaka misijným cestám sa v priebehu rokov podarilo nadviazať kontakty po celom svete a že teraz prostredníctvom prenosu kázni vo všetkých jazykoch môžu všetci veriaci počuť, čo chce Duch Svätý Cirkvi povedať, a tak sa jeho Cirkev opäť dostáva do súladu s jeho Slovom, ako bola na začiatku.

V Krefelde sa už zrejme nebudú môcť konať medzinárodné zhromaždenia ako v uplynulých 40 rokoch. Nebudem už robiť ani žiadne misijné cesty. Teraz sa všetci veriaci zhromažďujú všade, kde

je to možné, ku modlitbe a k počúvaniu kázaní a budú mať tam, kde sa nachádzajú, účasť na tom, čo Boh v dokonaní koná.

Sme Pánovi vďační za našich bratov, ktorí sa starajú o vysielanie kázní, ako aj za bratov, ktorí prekladajú do rôznych jazykov, a tiež za všetkých slúžiacich bratov, ktorí podávajú Božiemu ľudu na celom svete to isté Slovo, čistý duchovný pokrm.

„Človek nebude žiť na samom chlebe, ale na každom Slove, ktoré vychádza skrze ústa Božie.“ [Mt 4:4]

Teraz ide o to, aby všetci, ktorí patria k Cirkvi Neveste, boli v Božej láske skrze Ducha Svätého vedení ku božskej jednote, aby každý jednotlivec našiel spojenie s Bohom, prežíval svoju osobnú prípravu a všetky prežitia spásy ako na začiatku a čakal na vytrhnutie v úplnom súlade s každým Božím Slovom.

Brat Branham vykonal svoju časť, ja som splnil svoju. Sám Pán dokoná svoje dielo vykúpenia skrze mocné pôsobenie Ducha v Cirkvi Neveste, aby bola pripravená na stretnutie so Ženíchom [Mt 25:10; 1Ts 4:15-18; 1Kor 15:51-58].

Vidíme, ako sa pred našimi očami naplňajú miesta Písma určené pre tento čas, a môžeme pozdvihnúť naše hlavy, lebo vykúpenie našich tiel je blízko.

„A Duch a Nevesta hovoria: ‚Príď!‘ a ten, kto počuje, nech povie: ‚Príď!‘...“ [Zj 22:17a]. „Amen, príď, Pane Ježišu!“

V poverení Božom pôsobiaci
brat Frank

Sme Pánovi vďační, vďační z celého srdca, že teraz smieme osobne prežívať poslednú časť dejín spásy. A milovaní bratia a sestry, keď hovorím o prežitíach, ktoré mi Boh Pán daroval, tak to nie je preto, aby som pozdvihol sám seba, ale len preto, aby som dosvedčil, že je v tejto veci Pán, že je to Božie dielo, že ide o Cirkev Ježiša Krista, do ktorej ustanovil rôzne služby. A potom v listoch znova a znova počujeme: *„Kto má uši, nech počuje, čo Duch hovorí zborom!“* [Zj 3:22]

Zdôraznili sme, že brat Branham dostal priame poverenie. A zdôraznili sme, že Pán poveril mňa, najmenšieho zo svojich služob-

níkov, aby som zvestoval Slovo, aby som cestoval z mesta do mesta. Nedokážete si predstaviť, čo to znamená týmto uchom, týmto uchom počuť priamy hlas Pána. A vzdialenosť viem približne odhadnúť. Niekedy to mohlo byť 3 metre, potom možno 5 metrov. Ale vždy som vedel, kde je Pán, a odkiaľ hovorí. Mohol som sa hľadiť a počuť.

Žijeme v biblických časoch a že Pán hovoril s prorokmi, áno, niekedy by sa dalo povedať, že hovoril celé hodiny, ako keď dával stále znova pokyny Mojžišovi. Môžeme o tom všetkom čítať, ako aj o tom, ako hovoril k Petrovi a apoštolom a potom aj ku Pavlovi, že bude poslaný k pohanom, aby im otvoril oči.

Čo ma zarmucuje, je nasledovné: V skutočnosti sú vo mne dve veci: jedna je vďačnosť, ktorá presahuje každú mieru, vďačnosť za to, že som v mojom čase počul pravé Slovo, že som bol poverený zvestovať Slovo Pánovo, to „Tak hovorí Pán“, čisté a jasné.

Druhou vecou je smútok z toho, že z citátov, z výrokov brata Branhama, ktoré sú ťažko pochopiteľné, vzniklo toľko učení. A kázanie, ktorú sme počuli včera 2. apríla, bolo kázané v roku 1976. To bol rok rozhodnutia. V roku 1976 sme mali v Krefelde medzinárodné zhromaždenie. Boli tu prítomní slúžiaci bratia z 33 rôznych krajín a medzi nimi boli bratia, ktorí chceli kázať najmä o výrokoch brata Branhama, a zčasti niektorí z nich aj kázali. Chcel by som, aby brat Borg prečítal len dva citáty z roku 1961, ktoré brat Branham povedal v súvislosti s rokom 1977 a ktoré boli tak veľmi nesprávne porozumené. Prosím pekne.

Brat Borg:

Prvý citát: Podľa toho, ako sa všetko vyvíja, predpovedám, že čas, neviem, prečo to hovorím, ale predpovedám, že všetko sa stane medzi rokmi 1933 a 1977.

Druhý citát: Do roku 1977 zostáva 17 rokov a bude to 70. spásny rok od začiatku spásnych rokov.

Brat Frank

To by nám zatiaľ malo stačiť. Brat Branham sa predsa najmenej 15 krát na rôznych miestach odvolával na to, čo mu bolo ukázané vo videniach v roku 1933. Nebolo to len poverenie, že jeho zvesť bude predchádzať druhému príchodu Krista. A tiež čítal rôzne knihy o

cirkevných dejinách, či už od Larkena, alebo iných ľudí, ktorí sa chceli dozvedieť o roku 1977, a on potom učinil tieto výroky.

Bratia však nečítajú iné výroky. Povedal:

„Môže to byť v roku 1977, môže to byť o 100 rokov neskôr a môže to byť zajtra.“

Nechal to otvorené. Chcel len zdôrazniť, že sa nachádzame veľmi blízko pred návratom Ježiša Krista, ale nechcel z toho robiť učenie. A presne to urobil náš brat z Tucsonu v Arizone. Tu v Krefelde mocným hlasom zvestoval (ja som bol prekladateľ), že v roku 1977 sa všetko skončí a nastane vytrženie a k tomu ešte všetky ostatné iné veci, ktoré boli povedané...

Bratia a sestry, od toho času padlo rozhodnutie. Všetkým bratom, ktorí súhlasili s bratom Greenom, som musel povedať: „Rok 1977 príde a odíde a nič z toho, čo bolo zvestované, sa nestane.“

A ja vám aj poviem prečo: Pán ma v roku 1976 poveril, aby som v pravý čas rozdával duchovný pokrm. Bolo to v roku 1976, keď na mňa Pán zavolať tu v Krefelde pri sále, možno 6 metrov, možno nie celkom, možno 5 metrov od sály, slová:

„Môj služobník, choď na susedný pozemok, posväť mi ho a stavaj na ňom, lebo prídu ľudia z mnohých krajín, ktorí budú potrebovať ubytovanie.“

V roku 1976 sa dialo to i ono, čo poukazovalo na budúcnosť. A my sme učinili, čo nám Pán prikázal. Počas 44 rokov prichádzali ľudia zo všetkých krajín na mesačné zhromaždenia. Väčšinou ich bolo okolo 1 000, ale keď boli všetky stoličky obsadené, bolo ich 1 125. Boh sa postaral o to, aby sa všetko mohlo byť vykonávané, a to až do dnešného dňa.

Ale stalo sa, že bol moja povest' napadnutá. Stalo sa, že poverenie, ktoré mi Pán dal, bolo spochybnené. Tieto moje uši museli počuť: „Naozaj k tebe Pán 2. apríla hovoril?“ A potom bolo pridané: „Potom by si predsa veril, čo prorok povedal v roku 1933.“ Bolo mi povedané veľa vecí. Rozširovali o mne tie najhoršie veci: Že vôbec neverím zvesti, že sa staviam nad proroka...

Ale bratia a sestry, napriek ohováraníu, ktoré dosiahlo vrchol v roku 1979, Boh daroval milosť, aby Božia zvest' mohla byť bez pre-

rušenia šírená do celého sveta. Boh otvoril srdcia a dvere a ja môžem s vďačným srdcom povedať: Verím, že William Branham bol najväčším prorokom všetkých čias. Verím, že mu Boh dal mimoriadnu službu. Bol som očitým svedkom toho, čo Boh vykonal v jeho službe. Ale určite to tak bolo aj s Pavlom, ktorý tiež musel v 1. liste Korinťanom 7 povedať: „*To hovorím ja, a nie Pán.*“ [v. 12]

A okrem toho chcel brat Branham zdôrazniť jednu či druhú vec, aby ľuďmi otriasol, aby nimi zatriasol aby sa prebudili, aby sa predsa len pripravili na návrat Ježiša Krista.

Zhrňme to: Obidve veci sa stali – všetky výklady – o siedmich hromoch, o siedmej pečati, o Baránkovi, ktorý vraj vzal knihu a opustil trón milosti, a o tom, že v roku 1963 sa skončil čas milosti. Všetky rôzne falošné učenia majú svoj pôvod v citáte, v ktorom brat Branham nedotiahol výrok až do konca a pozdvihol záver vecí. Ale všetci vieme, že povedal: „Neberte to, čo som povedal, ale to, čo som myslel a čo som chcel povedať.“

Na záver však ešte zdôrazňujeme: Boh ho použil na to, aby zjavil všetko, od toho, čo sa stalo v záhrade Eden, až po pád do hriechu so všetkými podrobnosťami – každé biblické učenie, všetko Boh zjavil.

A mne dal Pán poverenie, skutočne ho dal. A prosím, ako poslednú alebo predposlednú vec by som chcel povedať: Keď v Marseille prebiehala medzi bratmi horúca diskusia o hromoch, musel som sa rozlúčiť a odišiel som do svojej izby a uložil sa k spánku. Ale na druhý deň ráno ma Pán zobudil. Musel som vstať, rýchlo sa obliecť a Pán mi povedal:

„Môj služobník, čítaj 2. Timoteovi 4, lebo na to som ťa povolal, aby si hlásal moje Slovo.“

A čo to bolo? Bola to odpoveď: že nikto nemôže kázať o siedmich hromoch, pretože nie sú napísané v Božom Slove! A ak tu nie sú napísané, potom s tým nemám nič spoločné, potom to prenechávam Bohu. To isté platí aj pre všetky ostatné falošné učenia, ktoré sú rozširované.

Veríme len tomu, čo je napísané, a berieme si k srdcu prvé 3 verše 1. kapitoly Zjavenia, totiž veriť len tomu, čo Pán zjavil svojim služobníkom a tomu, čo je napísané. A potom Zjavenie 22, že k tomu

nesmieme nič pridávať a nič z neho uberať. Pán Boh sa postaral o všetko.

Ako som potvrdil vo svojom svedectve, neklamem, hovorím pravdu pred Všemohúcim Bohom: každé prežitie je pravdivé. A Boh Pán mi dal jednoducho milosť, aby som mohol konať to, čo mi On prikázal. Kto nemôže veriť Bohu, kto nemôže veriť Pánovi, čo mi povedal, toho sa musím spýtať: „Veríš tomu, čo Pán povedal Abrahámovi? Naozaj veríš tomu, čo Pán povedal Mojžišovi? Veríš tomu, čo Pán povedal Pavlovi? Veríš tomu, čo Pán povedal prorokovi bratovi Branhamovi?“ Kto Bohu neverí, robí z neho klamára. [1J 5:10] A preto nejde o mňa, ale o to, že po odchode brata Branhama domov mala byť posledná zvesť zvestovaná po celom svete. A to sa aj stalo. Dnes sa toto Písmo napĺňa pred našimi očami. Nech je chválený a oslavovaný Pán, náš Boh!

Milovaní bratia a sestry, buďte požehnaní požehnaním všemohúceho Boha. Ďakujeme Pánovi za 11. jún 1933. Ďakujeme Pánovi za 7. máj 1946, keď prehovoril k bratovi Branhamovi. Ďakujeme Pánovi za otvorenie pečatí od 17. do 24. marca 1963. Ďakujeme Pánovi za všetko a všetci, ktorí sú z Boha a teraz zvesť počujú, ďakujú Bohu za to, že bol nejaký 2. apríl 1962 a že Pán učinil, že jeho Slovo zaznelo do celého sveta a ono splní to, na čo bolo poslané, a Nevesta bude privedená k Ženíchovi. Tak ako sa to stalo v službe Jána vtedy, tak sa to stane aj teraz.

Buďte odporučení milosti Pánovej odteraz až naveky. Haleluja! Amen! Amen!

Povstaneme k modlitbe. Brat Borg bude ďakovať.

Nebeský Otče, ďakujeme ti za posledných 60 rokov, počas ktorých sme počuli tvoje Slovo, dostali ho zjavené, za službu brata Franka, za službu tvojho proroka, za všetko, za všetko vedenie, za všetko, čo si vykonal. Sme ti vďační aj za toto vysielanie, za to, čo sme dnes počuli. Za všetko, čo konáš, Ty si pravdivý, verný a pravdivý vo všetkom čo činíš. Tvoje Slovo je Duch a život. Tvoje Slovo vykonáva na tých, ktorí mu veria, to, na čo ho posieláš. Tebe vďaka za všetko v Ježišovom nádhernom mene. Amen. Amen. Amen.